

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2011. gada 8. decembrī*

Lieta C-157/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 25. janvārī un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 2. aprīlī, tiesvedībā

Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA

pret

Administración General del Estado.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], E. Levits (referents) un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*],

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],
sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Spānijas valdības vārdā — M. Munjoss Peress [*M. Muñoz Pérez*], pārstāvis,

— Čehijas valdības vārdā — M. Smoleks [*M. Smolek*] un V. Štencels [*V. Štencel*], pārstāvji,

— Dānijas valdības vārdā — K. Vangs [*C. Vang*], pārstāvis,

— Vācijas valdības vārdā — T. Hencs [*T. Henze*] un K. Blaške [*C. Blaschke*], pārstāvji,

— Igaunijas valdības vārdā — M. Linntama [*M. Linntam*], pārstāve,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un Ž. Gštalters [*J. Gstalter*], pārstāvji,

- Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz P. Džentili [*P. Gentili*], *avvocato dello Stato*,

- Nīderlandes valdības vārdā — K. Viselsa [*C. Wissels*] un J. Langers [*J. Langer*], pārstāvji,

- Polijas valdības vārdā — M. Špunars [*M. Szpunar*], pārstāvis,

- Portugāles valdības vārdā — L. Inešs Fernandišs [*L. Inez Fernandes*], pārstāvis,

- Zviedrijas valdības vārdā — A. Falka [*A. Falk*] un S. Juhannesone [*S. Johannesson*], pārstāves,

- Apvienotās Karalistes valdības vārdā — H. Volkere [*H. Walker*], pārstāve,

- Eiropas Komisijas vārdā — R. Liāls [*R. Lyal*] un K. Uraka Kavjedess [*C. Urraca Caviedes*], pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokāta uzklaušīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par LESD 63. un 65. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA* (turpmāk tekstā — “*BBVA*”) un *Administración General del Estado* [Spānijas Valsts pārvaldi] par šīs pēdējās atteikumu atļaut *BBVA* no sabiedrību ienākuma nodokļa par tās kopējiem ienākumiem par 1991. finanšu gadu atskaitīt nodokli, kas Beļģijā jāmaksā par šajā dalībvalstī saņemtajiem procentiem un kurš atbrīvojuma dēļ nav samaksāts.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesības

- 3 EEK līguma 67. pants (vēlāk — EK līguma 67. pants, kas atcelts ar Amsterdamas līgumu), kas bija spēkā pamata lietas faktu laikā, bija formulēts šādi:

“1. Pārejas laikā un ciktāl tas vajadzīgs, lai nodrošinātu kopējā tirgus pienācīgu darbību, dalībvalstis pakāpeniski atceļ savstarpējos ierobežojumus tā kapitāla apritei, kurš

pieder dalībvalstu rezidentiem, kā arī jebkādu diskrimināciju pilsonības, pušu dzīvesvietas vai šā kapitāla ieguldījuma vietas dēļ.

[..]”

- 4 Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktīvas 88/361/EEK par Līguma 67. panta īstenošanu [pants atcelts ar Amsterdamas līgumu] (OV L 178, 5. lpp.) 1. panta 1. punktā noteikts:

“Neietekmējot turpmākos noteikumus, dalībvalstis atceļ kapitāla aprites ierobežojumus personām, kas ir dalībvalstu rezidenti. Lai sekmētu šīs direktīvas piemērošanu, kapitāla aprites klasificē saskaņā ar I pielikumā ietverto nomenklatūru.”

- 5 Direktīvas 88/361 6. panta 2. punktā tostarp Spānijas Karalistei ir atļauts pagaidām turpināt piemērot šīs direktīvas IV pielikumā uzskaitītos kapitāla aprites ierobežojumus saskaņā ar šajā pielikumā izklāstītajiem nosacījumiem un laika ierobežojumiem.

Spānijas valsts tiesības

- 6 1963. gada 28. decembra Vispārējā nodokļu likuma Nr. 230/1963 (*Ley General Tributaria* 230/1963; 1963. gada 31. decembra *BOE* Nr. 313, 18248. lpp.), 57. panta 1. punktā bija noteikts:

“Ja no maksājamā nodokļa jāatskaita par citu vai citiem nodokļiem iepriekš maksājamās vai samaksātās summas, tās tiek atskaitītas pilnā apmērā, pat ja uz tām attiecas atbrīvojums vai atvieglojums.”

- 7 1978. gada 27. decembra Likuma Nr. 61/1978 par uzņēmumu ienākuma nodokli (*Ley 61/1978 del Impuesto sobre Sociedades*; 1978. gada 30. decembra *BOE* Nr. 312, 29429. lpp.) 24. panta 4. punktā bija noteikts:

“Gadījumos, kad personai ir pienākums veikt nodokļu maksājumus, ja ar nodokli apliekamos ienākumos iekļauti ārzemēs gūtie un ar nodokli apliktie ienākumi, tiek atskaitīts mazākais no šiem diviem skaitļiem:

- a) faktiskā summa, kas samaksāta ārzemēs, pamatojoties uz aplikšanu ar identisku vai analoģu nodokli;
- b) nodokļa summa, kas par šiem ienākumiem būtu jāmaksā Spānijā, ja tie būtu gūti Spānijas teritorijā.”

Konvencija par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu

- 8 1970. gada 24. septembrī Briselē parakstītās Konvencijas starp Spānijas Karalisti un Beļģijas Karalisti, lai novērstu nodokļu dubultu uzlikšanu un noregulētu noteiktus jautājumus ienākuma nodokļa un īpašuma nodokļa jomā, kuru Spānijas Karaliste ir ratificējusi 1971. gada 28. maijā (1972. gada 27. oktobra *BOE* Nr. 258, 19176. lpp.;

turpmāk tekstā — “konvencija par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu”) un kura bija piemērojama pamata lietas faktu laikā, 11. pantā bija noteikts:

“1. Procenti, ko izmaksā vienā līgumslēdzējā valstī otras līgumslēdzējas valsts rezidentam, ir apliekami ar nodokli šajā otrajā valstī.

2. Tomēr šie procenti var tikt aplikti ar nodokli tajā līgumslēdzējā valstī, kurā tos izmaksā, un saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, bet šādi noteiktais nodoklis nevar pārsniegt 15 % no šo procentu apmēra.

[..]”

9 Saskaņā ar šīs konvencijas 23. pantu:

“1. Ja vienas līgumslēdzējas valsts rezidents saņem ienākumus, kas nav paredzēti šī panta 3. un 4. punktā un kas atbilstoši šīs konvencijas noteikumiem otrā dalībvalstī ir apliekami ar nodokli, pirmā dalībvalsts šos ienākumus atbrīvo no nodokļa [..].

[..]

3. [..] Ja vienas līgumslēdzējas valsts rezidents saņem ienākumus, kas saskaņā ar 10. panta 2. punktu, 11. panta 2. un 7. punktu vai 12. panta 2. un 6. punktu otrā dalībvalstī ir apliekami ar nodokli, pirmā dalībvalsts nodoklim, kurš šim rezidentam jāmaksā par šiem ienākumiem, piemēro atskaitījumu, kurš aprēķināts, pamatojoties uz šī rezidenta nodokļa bāzē iekļauto iepriekš minēto ienākumu summu, un kura likme nevar būt mazāka par otrajā dalībvalstī par šiem ienākumiem iekasētā nodokļa likmi [..].”

Pamata lietas rašanās fakti un prejudiciālais jautājums

- 10 *BBVA* ir *Grupo Consolidado* (konsolidētas grupas) 2/82 dominējošā sabiedrība. Spānijas tiesību sistēmā konsolidēta grupa ir nodokļu mērķiem veidota vairāku sabiedrību apvienība, kurā viena sabiedrība dominē pār pārējām.
- 11 Ar 1997. gada 24. oktobra lēmumu, kas tika pieņemts pēc pārbaudēm un inspekcijām attiecībā uz sabiedrību ienākuma nodokli par 1991. gadam atbilstošo finanšu gadu, *Oficina Nacional de Inspección* [Valsts nodokļu inspekcija], uzskatīdama, ka saskaņā ar Likuma Nr. 61/1978 24. panta 4. punkta noteikumiem var tikt atskaitīta vienīgi "faktiski" samaksātā nodokļa summa, palielināja deklarēto *BBVA* nodokļa bāzi par ESP 6 750 405 (EUR 40 570,75). Šī summa atbilst summai, kuru *BBVA* bija atskaitījusi no sabiedrību ienākuma nodokļa kā nodokli, kurš ir jāmaksā Beļģijā par šajā valstī saņemtajiem procentiem, lai gan šis pēdējais nodoklis nebija ticis samaksāts, tāpēc ka uz to attiecās atbrīvojums.
- 12 *Oficina Nacional de Inspección* lēmums 2001. gada 11. maijā tika apstiprināts ar *Tribunal Económico-Administrativo Central* (administratīvā kontroles iestāde) lēmumu. Tā kā prasība, ko *BBVA* cēla par šo lēmumu *Audiencia Nacional* [Valsts tiesas] Administratīvo lietu palātā, ar 2003. gada 26. jūnija spriedumu tika noraidīta, *BBVA* par šo spriedumu iesniedza kasācijas sūdzību *Tribunal Supremo* [Augstākajā tiesā].
- 13 Savā kasācijas sūdzībā *BBVA* apgalvo, ka tai ir tiesības atskaitīt no sabiedrību ienākuma nodokļa, kas Spānijā jāmaksā par tās kopējiem ienākumiem, nodokli, kas Beļģijā jāmaksā par šajā dalībvalstī saņemtajiem procentiem un ko *BBVA* atbrīvojuma dēļ nav samaksājusi.

- 14 *Tribunal Supremo* norāda, ka Spānijas valsts tiesības, kā tās ir interpretētas *Tribunal Supremo* pēdējos spriedumos, neatļauj *BBVA* no Spānijā maksājamā sabiedrību ienākuma nodokļa atskaitīt nodokli, kas ir jāmaksā Beļģijā, ja tas atbrīvojuma dēļ nav ticis samaksāts. Šis pats secinājums izrietot no konvencijas par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu 23. panta 3. punkta.
- 15 Šai tiesai ir šaubas par šādas sistēmas saderību ar kapitāla brīvas aprites principu, jo Spānijā dibinātas sabiedrības, kuras veic ieguldījumus Beļģijā un no tiem gūst peļņu, tādējādi zaudē Beļģijas iestāžu piešķirto nodokļu priekšrocību un galu galā savas juridiskās adreses dalībvalstij maksā nodokli par peļņu, par kuru tām bija jāmaksā nodoklis, bet attiecībā uz kuru tām ieguldījumu veikšanas valstī ir piemērots atbrīvojums.
- 16 Šādos apstākļos *Tribunal Supremo* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [LESD] 63. un 65. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu (kas pieņemts vienpusīgi vai saskaņā ar divpusēju konvenciju par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu), kurā paredzēts, ka saistībā ar sabiedrību ienākuma nodokli un tiesību aktiem par nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu ir aizliegts atskaitīt citās Eiropas Savienības dalībvalstīs maksājamo nodokli par to teritorijā gūto un ar šo nodokli apliekamo peļņu, ja, neraugoties uz to, ka šis nodoklis bija jāmaksā, tas nav samaksāts nodokļu atbrīvojuma, atlaižu vai citu nodokļu atvieglojumu dēļ?”

Par prejudiciālo jautājumu

Par pieņemamību

- 17 Portugāles valdība uzskata, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir jānoraida kā nepieņemams, jo iesniedzējtiesas lūgtajai LESD 63. un 65. panta interpretācijai tiesību normas piemērošanas laikā ziņā nav nozīmes pamata lietas, kura attiecas uz 1991. gadam atbilstošo finanšu gadu, izlemšanai. EK līguma 73.B un 73.D pants (vēlāk — EKL 56. un 58. pants), kuriem atbilst LESD 63. un 65. pants, Līgumā par Eiropas Ekonomikas kopienas izveidošanu tika iekļauti vienīgi ar 1992. gada 7. februārī Māstrihtā parakstīto Līgumu par Eiropas Savienību.
- 18 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru sadarbības ar valstu tiesām procedūrā, kas ieviesta ar LESD 267. pantu, Tiesai ir jāsniedz valsts tiesai noderīga atbilde, kas ļautu tai izspriest prāvu, kura iesniegta izskatīšanai šajā tiesā, un šajā nolūkā Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai uzdots jautājums (skat. it īpaši 2006. gada 4. maija spriedumu lietā *C-286/05 Haug*, Krājums, I-4121. lpp., 17. punkts, un 2008. gada 11. marta spriedumu lietā *C-420/06 Jager*, Krājums, I-1315. lpp., 46. punkts).
- 19 Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai sniegtu iesniedzējtiesai lietderīgu atbildi uz tās iesniegto prejudiciālo jautājumu, Tiesai var būt jāņem vērā tādas Savienības tiesību normas, uz kādām valsts tiesa savos prejudiciālajos jautājumos nav atsaukusies (skat. it īpaši 2004. gada 12. oktobra spriedumu lietā *C-60/03 Wolff & Muller*, Krājums, I-9553. lpp., 24. punkts; 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā *C-153/03 Weide*, Krājums, I-6017. lpp., 25. punkts, un 2006. gada 23. februāra spriedumu lietā *C-513/03 van Hilten-van der Heijden*, Krājums, I-1957. lpp., 26. punkts).

- 20 Tiesas uzdevums ir interpretēt visas Kopienų tiesību normas, kas vajadzīgas valsts tiesām, lai izlemtu prāvas, kuras iesniegtas izskatīšanai šajās tiesās, pat ja šīs tiesību normas nav tieši norādītas jautājumos, kurus tai ir nosūtījušas šīs tiesas (skat. 2002. gada 19. novembra spriedumu lietā C-304/00 *Strawson un Gagg & Sons, Recueil*, I-10737. lpp., 58. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Jager*, 47. punkts).
- 21 Tā kā Tiesai ir tiesības uz prejudiciālo jautājumu atbildēt, ņemot vērā pamata lietas pamatā esošajiem faktiem piemērojamās tiesību normas, Portugāles Republikas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

Par lietas būtību

Ievada apsvērumi

- 22 Pamata lieta attiecas uz 1991. gadam atbilstošo finanšu gadu, proti, faktisko un tiesisko situāciju pirms Līguma par Eiropas Savienības darbību stāšanās spēkā. Pamata lietas faktiem piemērojamās tiesību normas par brīvu kapitāla apriti bija EEK līguma 67. pants, kā arī šī panta īstenošanai pieņemtā Direktīva 88/361.
- 23 No tā izriet, ka uz iesniedzējtiesas uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ņemot vērā šīs tiesību normas.

- 24 Šajā saistībā jāatgādina, ka ar Direktīvu 88/361 tika īstenota kapitāla aprites pilnīga liberalizācija un ka tās 1. panta 1. punktā — kura tiešo iedarbību Tiesa ir atzinusi — šai nolūkā dalībvalstīm ir noteikts pienākums atcelt visus kapitāla aprites ierobežojumus (skat. 2003. gada 11. decembra spriedumu lietā C-364/01 *Barbier, Recueil*, I-15013. lpp., 57. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 25 Tomēr Direktīvas 88/361 6. panta 2. punktā Spānijas Karalistei ir atļauts līdz 1992. gada 31. decembrim turpināt piemērot ierobežojumus attiecībā uz šīs direktīvas IV pielikuma III un IV sarakstā uzskaitītajiem kapitāla aprites veidiem.
- 26 No tā izriet, ka, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai tāds tiesiskais regulējums kā pamata lietā ir kapitāla brīvas aprites ierobežojums Direktīvas 88/361 1. panta 1. punkta izpratnē.
- 27 Tikai tad, ja tiesiskais regulējums, par kuru ir runa pamata lietā, ierobežo kapitāla brīvu apriti, iesniedzējtiesai, otrkārt, būs jāpārbauda, vai uz kapitāla apriti, kas bija pamatā procentu izmaksai, par kuriem ir runa pamata lietā, attiecas Direktīvas 88/361 6. panta 2. punktā paredzētais izņēmums, jo iesniedzējtiesa ir vienīgā, kura var konstatēt faktus un noteikt *BBVA* Beļģijā saņemto procentu raksturu un avotu.

Par kapitāla brīvas aprites ierobežojumu pastāvēšanu

- 28 Jāatgādina, ka, lai gan tiešie nodokļi ir dalībvalstu kompetencē, dalībvalstīm tā tomēr ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības (skat. 1995. gada 14. februāra spriedumu lietā C-279/33 *Schumacker, Recueil*, I-225. lpp., 21. punkts; 1995. gada 11. augusta spriedumu lietā C-80/94 *Wielockx, Recueil*, I-2493. lpp., 16. punkts; 2000. gada 6. jūnija spriedumu lietā C-35/98 *Verkooijen, Recueil*, I-4071. lpp., 32. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Barbier*, 56. punkts).

- 29 Katras dalībvalsts ziņā, ievērojot Savienības tiesības, ir organizēt savu sistēmu, kā sadalītajai peļņai tiek uzlikts nodoklis, un saistībā ar to noteikt ar nodokli apliekamo summu, kā arī šīs peļņas ieguvējam piemērojamo nodokļa likmi (pēc analogijas skat. 2009. gada 16. jūlija spriedumu lietā C-128/08 *Damseaux*, Krājums, I-6823. lpp., 25. punkts, kā arī 2011. gada 10. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-436/08 un C-437/08 *Haribo Lakritzen Hans Riegel un Österreichische Salinen*, Krājums, I-305. lpp., 167. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 No tā izriet, pirmkārt, ka vienā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības izmaksātie procenti to saņēmējam citā dalībvalstī var tikt pakļauti juridiskai dubultai nodokļu uzlikšanai, ja abas dalībvalstis izvēlas īstenot savu nodokļu kompetenci un likt maksāt nodokli par šiem procentiem, pirmajai dalībvalstij tiem piemērojot nodokli ienākuma gūšanas vietā un otrajai — tos iekļaujot saņēmēja apliekamajos ienākumos.
- 31 Ja Savienībā nav veikti unificēšanas vai saskaņošanas pasākumi, dalībvalstis saglabā kompetenci ar līgumu vai vienpusēji definēt savu nodokļu uzlikšanas pilnvaru sadalījuma kritērijus, tostarp attiecībā uz nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu (1998. gada 12. maija spriedums lietā C-336/96 *Gilly, Recueil*, I-2793. lpp., 24. un 30. punkts; 1999. gada 21. septembra spriedums lietā C-307/97 *Saint-Gobain ZN, Recueil*, I-6161. lpp., 57. punkts; 2007. gada 8. novembra spriedums lietā C-379/05 *Amurta*, Krājums, I-9569. lpp., 17. punkts, kā arī 2008. gada 20. maija spriedums lietā C-194/06 *Orange European Smallcap Fund*, Krājums, I-3747. lpp., 32. punkts). To ziņā ir ieviest pasākumus, kas vajadzīgi, lai novērstu dubultas nodokļu uzlikšanas gadījumus, izmantojot cita starpā sadales kritērijus, kas tiek ievēroti starptautiskajā nodokļu praksē (skat. 2006. gada 14. novembra spriedumu lietā C-513/04 *Kerckhaert un Morres*, Krājums, I-10967. lpp., 23. punkts).
- 32 Šajā lietā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šādi pasākumi ar mērķi novērst nodokļu dubultu uzlikšanu procentiem Spānijas tiesību sistēmā ir tikuši paredzēti, pirmkārt, ar konvenciju par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu un, otrkārt, ar Spānijas tiesību aktiem.

- 33 Tā minētās konvencijas 23. panta 3. punktā bija paredzēts, ka Spānijas Karaliste nodoklim, kurš šīs dalībvalsts rezidentam jāmaksā par Beļģijā gūtajiem procentiem, piemēro atskaitījumu, kurš aprēķināts, pamatojoties uz šī rezidenta nodokļa bāzē iekļauto iepriekš minēto procentu summu, un tā likme nevar būt mazāka par Beļģijā par šiem ienākumiem iekasētā nodokļa likmi.
- 34 Savukārt Likuma Nr. 61/1978 24. panta 4. punktā attiecībā uz ārzemēs gūto un ar nodokli aplikto peļņu bija paredzēts atskaitīt mazāko no divām summām, proti, vai nu faktisko summu, kas samaksāta ārzemēs, pamatojoties uz aplikšanu ar identisku vai analogu nodokli, vai nodokļa summu, kas par šiem ienākumiem būtu jāmaksā Spānijā, ja tie būtu gūti Spānijas teritorijā.
- 35 Pamata lietas ietvaros *BBVA* tomēr pieprasa, lai no Spānijā maksājamā sabiedrību ienākuma nodokļa tiktu atskaitīts nodoklis, kas Beļģijā jāmaksā par šajā dalībvalstī saņemtajiem procentiem, bet kas atbrīvojuma dēļ nav samaksāts.
- 36 Iesniedzējtiesa uzskata, ka tāda konvencijas par nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanu un Spānijas tiesību aktu noteikumu interpretācija, ka no Spānijā maksājamā nodokļa var atskaitīt vienīgi nodokli, kurš faktiski ir ticis samaksāts citā dalībvalstī, varētu atturēt Spānijā dibinātas sabiedrības no kapitāla ieguldīšanas cita dalībvalstī.
- 37 Tādējādi jāatzīst, ka nelabvēlīgās sekas, ko šajā lietā it kā cietusi *BBVA*, veido nevis tās saņemto procentu dubulta aplikšana ar nodokli, jo tie ar nodokli tiek aplikti vienīgi Spānijā, bet gan neiespējamība, aprēķinot Spānijā maksājamo nodokli, izmantot ar Beļģijas tiesisko regulējumu piešķirto nodokļu priekšrocību, proti, atbrīvojumu.

- 38 Tiesa jau ir nospriedusi, ka no dažādu dalībvalstu nodokļu kompetences paralēlas īstenošanas izrietošās nelabvēlīgās sekas, ja vien šāda īstenošana nav diskriminējoša, nav aprites brīvību ierobežojums (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Kerckhaert* un *Morres*, 19., 20. un 24. punkts; lietā *Orange European Smallcap Fund*, 41., 42. un 47. punkts, kā arī lietā *Damseaux*, 27. punkts).
- 39 Tādējādi, ja dalībvalstīm nav pienākuma pieskaņot savas nodokļu sistēmas citu dalībvalstu dažādajām nodokļu sistēmām, lai tostarp izvairītos no dubultas nodokļu uzlikšanas (skat. 2009. gada 12. februāra spriedumu lietā *C-67/08 Block*, Krājums, I-833. lpp., 31. punkts), šīm valstīm *a fortiori* nav pienākuma pieskaņot savu nodokļu sistēmu, lai nodokļa maksātājam ļautu saņemt nodokļu priekšrocības, kuras cita dalībvalsts ir piešķirusi, īstenojuma savu nodokļu kompetenci, tiktāl, ciktāl to tiesiskais regulējums nav diskriminējošs.
- 40 Tādējādi jāpārbauda, vai, piemērojot tādu tiesisko regulējumu kā pamata lietā, attiecīgie procenti citā dalībvalstī saņemtajiem procentiem salīdzinājumā ar Spānijā saņemtajiem procentiem nav diskriminējoši.
- 41 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka diskriminācija pastāv ne tikai tad, ja atšķirīgas normas tiek piemērotas salīdzināmās situācijās, bet arī tad, ja viena un tā pati norma tiek piemērota atšķirīgās situācijās (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Schumacker*, 30. punkts; 1999. gada 29. aprīļa spriedumu lietā *C-311/97 Royal Bank of Scotland*, Krājums, I-2651. lpp., 26. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Kerckhaert* un *Morres*, 19. punkts).
- 42 Attiecībā uz tā rezidences valsts nodokļu tiesību aktiem nodokļu maksātāja, kas saņem procentus, situācija vienmēr neklūst atšķirīga tādēļ vien, ka viņš tos ir saņēmis no sabiedrības, kas ir reģistrēta citā dalībvalstī, kura, izmantojot savu nodokļu kompetenci, šiem procentiem kā ienākuma nodokli piemēro nodokli ienākuma gūšanas vietā

(šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Kerckhaert un Morres*, 19. punkts, un 2007. gada 6. decembra spriedumu lietā *C-298/05 Columbus Container Services*, Krājums, I-10451. lpp., 42. punkts).

- 43 Ir tiesa, ka šajā lietā Tiesā nav ticis apgalvots, ka pastāvētu diskriminējoša attieksme pret citā dalībvalstī saņemtajiem procentiem salīdzinājumā ar Spānijā saņemtajiem procentiem.
- 44 Tomēr no tiesību normām, kādas tās ir aprakstījusi iesniedzējtiesa, izriet, ka Likuma Nr. 230/1963 57. panta 1. punktā ir noteikts, ka, ja no maksājamā nodokļa jāatskaita par citu vai citiem nodokļiem iepriekš maksājamās vai samaksātās summas, tās tiek atskaitītas pilnā apmērā, pat ja uz tām attiecas atbrīvojums vai atvieglojums.
- 45 Tādējādi iesniedzējtiesai, kura vienīgā ir kompetenta interpretēt valsts tiesības, ir jāpārlicinās, vai, ņemot vērā kārtību Spānijā saņemto procentu aplikšanai ar nodokli, minētā Likuma Nr. 230/1963 tiesību norma var tikt piemērota šādiem procentiem un vai šādā gadījumā attiecībā uz iespēju atskaitīt maksājumu, bet nesamaksātu nodokli attieksme pret citā dalībvalstī saņemtiem procentiem nav diskriminējoša salīdzinājumā ar attieksmi pret Spānijā saņemtajiem procentiem.
- 46 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka EEK līguma 67. pants un Direktīvas 88/361 1. pants neaizliedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu kā pamata lietā, kurā paredzēts, ka saistībā ar sabiedrību ienākuma nodokli un tiesību aktiem par nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu ir aizliegts atskaitīt citās Savienības dalībvalstīs maksājamo nodokli par to teritorijā gūto un ar šo nodokli apliekamo peļņu, ja, neraugoties uz to, ka šis nodoklis bija jāmaksā, tas nav samaksāts

nodokļu atbrīvojuma, atlaižu vai citu nodokļu atvieglojumu dēļ, tiktāl, ciktāl šis tiesiskais regulējums nav diskriminējošs salīdzinājumā ar attieksmi pret šajā dalībvalstī saņemtiem procentiem, un par to ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- ⁴⁷ Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav pamata lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

EEK liguma 67. pants un Padomes 1988. gada 24. jūnija Direktivas 88/361/EEK par Liguma 67. panta īstenošanu [pants atcelts ar Amsterdamas līgumu] 1. pants neaizliedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu kā pamata lietā, kurā paredzēts, ka saistībā ar sabiedrību ienākuma nodokli un tiesību aktiem par nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu ir aizliegts atskaitīt citās Eiropas Savienības dalībvalstīs maksājamo nodokli par to teritorijā gūto un ar šo nodokli apliekamo peļņu, ja, neraugoties uz to, ka šis nodoklis bija jāmaksā, tas nav samaksāts nodokļu atbrīvojuma, atlaižu vai citu nodokļu atvieglojumu dēļ, tiktāl, ciktāl šis tiesiskais regulējums nav diskriminējošs salīdzinājumā ar attieksmi pret šajā dalībvalstī saņemtiem procentiem, un par to ir jāpārlicinās iesniedzējtiesai.

[Paraksti]